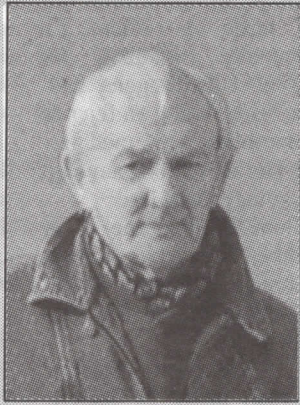

Morten Nielsen død

Kunstavisen d. 7 i 1998

FOTOGRAFI I TRE GENERATIONER

THOMAS PEDERSEN

Billedhuggeren og tegneren Morten Nielsen, en af de gode gamle fra den kendte malersammenslutning Decembristerne er død, 77 år gammel. En hjertelidelse satte pludselig en stopper for ham, mens han sad og hyggede sig med nogle venner i deres sommerhus i Nordsjælland.

Morten Nielsen var uddannet stenhugger hos sin far i Frederikssund, mens han som kunstner var autodidakt. Han debuterede i 1943 på Kunstnernes Efterårsudstilling

på Den Frie og allerede året efter blev han medlem af Decembristerne, hvad han var til sin død i 53-54 år.

Hans første skulpturer viste mennesker, som han huggede med både tyngde og kraft. Mest kendt blev han for sit granitmonument for frihedsbevægelsens faldne på Amager. Det var færdigt i 1949, hvor det afsløredes på Christmas Møllers Plads.

Skulpturen viser en frihedskæmper, der søger at hjælpe en segnet kammerat. På soklen er indhugget navnene på de 76 mod-

standsfolk, som i 1940-45 mistede livet på øen. Desuden kan man granitten læse et mindevers, skrevet af Otto Gelsted.

Morten Nielsen er repræsenteret på en række af vore museer og har iøvrigt lavet et utal af skulpturer til købstædernes torve og pladser, ligesom han har lagt mejsel til flere gode portrætbuster. Han kendte sit materiale og forstod at ramme de mest markante karakteristika.

Med årene fik han et mere abstrakt billedsprog, ikke mindst inspireret af naturens vækster. Det

kan blandt andet ses i skulpturen »Over og Under« på Stationen i Humlebæk, hvor den er smukt og stramt, så den kan køre forbi på Stationen på vej mod Louisiana.

Som menneske var han en stærk og slagfærdig fyr, og som medlem af Decembristerne, havde stor betydning for gruppens historie. Med sans for både tal og kvalitet var han med til at hente nye unge navne ind, som senere i gruppe skal holdes i erindring og føres »up to date«.

Alex

Farvel til en ildsjæl...

Hjemkommet fra en større Kinarejse, finder jeg den bevægende meddelelse om kunstneren Chris Moes' død og begravelse.

Vel fremgik det, at Chris Moes i nogen tid havde været alvorligt syg, og at han - trods sit vidunderlige engagement og sjælstyrke - følte sig svag og afkræftet. Kort og bramfrit, havde han jo selv udtrykt alt dette med ordene: »Jeg er ved at blive en gammel hund...«

Alligevel havde vi ikke fantasi til at forestille os, at vi andre nu skal »gå heroppe i solen« - uden Chris Moes!

Hans stille, fine og beskedne smil gav os styrke og indsigt - thi hans selskab blev livet og kunsten

en nåde og en gave! Med sin blotte tilstedeværelse løftede han os til nye højder af SE- og VÆRE-kraft, fordi kunstneren og se'eren Chris Moes ikke virkede for egen vindings skyld - men tværtom levede og åndede i én for ham højere sags tjeneste.

Til det sidste arbejdede Chris Moes ved staffeliet og drejeskiven - men vel at mærke, ikke for at slå tiden ihjel, men for at fastholde livet i tiden. Jvfr. Franz Werfel's statement: »Kunsten er ikke tidsfordriv - men dødsfordriv«.

Da jeg i Kina blev gjort bekendt med keramik fra 4.000 år før Kristus, slog det mig, at Chris Moes ville have elsket at se disse enkle

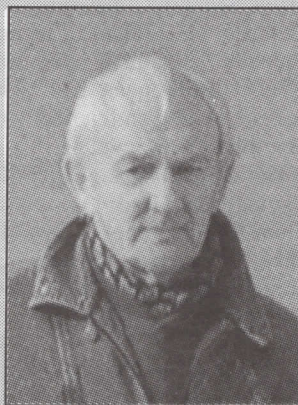
og anonyme pletter og skåle, som ville have beundret af denne skønhed, som han jo »i for sig selv var i familie med«.

Østhimmerlands Kunstnerforening KILDEN, havde vi den ære, at Chris Moes - utvivlsomt modvilligt - accepterede, at blive hædret som kunstnerens æresmedlem!

Vi mindes med tak, de glimrende stunder vi fik lov at opleve sammen med Chris Moes og hans Herle.

Minder, der indgår som de mest lemmelige dele af vort billedgalleri i en verden, der til glæde betragtede beskueren - og som vi durk igennem én - med et par stærke øjne.

Æret være Chris Moes' minde. Teddy Teirup Østhimmerlands Kunstforening

Morten
Nielsen
død

Stavnsen d. 7 i 1998

TOGRAFI
RE
NERATIONER

OMAS PEDERSEN

Billedhuggeren og tegneren Morten Nielsen, en af de gode gamle fra den kendte malersammenslutning Decembristerne er død, 77 år gammel. En hjertelidelse satte pludselig en stopper for ham, mens han sad og hyggede sig med nogle venner i deres sommerhus i Nordsjælland.

Morten Nielsen var uddannet stenhugger hos sin far i Frederikssund, mens han som kunstner var autodidakt. Han debuterede i 1943 på Kunstnernes Efterårsudstilling

på Den Frie, og allerede året efter blev han medlem af Decembristerne, hvad han var til sin død i 53-54 år.

Hans første skulpturer viste mennesker, som han huggede med både tyngde og kraft. Mest kendt blev han for sit granitmonument for frihedsbevægelsens faldne på Amager. Det var færdigt i 1949, hvor det afsløredes på Christmas Møllers Plads.

Skulpturen viser en frihedskæmper, der søger at hjælpe en segnet kammerat. På soklen er indhugget navnene på de 76 mod-

standsfolk, som i 1940-45 mistede livet på øen. Desuden kan man i granitten læse et mindevers, skrevet af Otto Gelsted.

Morten Nielsen er repræsenteret på en række af vore museer og har iverigt lavet et utal af skulpturer til købstædernes torve og pladser, ligesom han har lagt mejsel til flere gode portrætbuster. Han kendte sit materiale og forstod at ramme de mest markante karakteristika.

Med årene fik han et mere abstrakt billedsprog, ikke mindst inspireret af naturens vækster. Det

kan blandt andet ses i skulpturen »Over og Under« på Stationspladsen i Humlebæk, hvor den står smukt og stramt, så den kan ses af folk, der kører forbi på Strandvejen på vej mod Louisiana.

Som menneske var han en munter og slagfærdig fyr, og som medlem af Decembristerne, havde han stor betydning for gruppens fornyelse. Med sans for både talent og kvalitet var han med til at hente de nye unge navne ind, som skal til når en gruppe skal holdes levende og føres »up to date«.

Alex Steen.

Farvel til en ildsjæl...

Hjemkommet fra en større Kinarejse, finder jeg den bevægende meddelelse om kunstneren Chris Moes' død og begravelse.

Vel fremgik det, at Chris Moes i nogen tid havde været alvorligt syg, og at han - trods sit vidunderlige engagement og sjælstyrke - følte sig svag og afkræftet. Kort og bramfrit, havde han jo selv udtrykt alt dette med ordene: »Jeg er ved at blive en gammel hund...«

Alligevel havde vi ikke fantasi til at forestille os, at vi andre nu skal »gå heroppe i solen« - uden Chris Moes!

Hans stille, fine og beskedne smil gav os styrke og indsigt - thi hans selskab blev livet og kunsten

en nåde og en gave! Med sin blotte tilstedeværelse løftede han os til nye højder af SE- og VÆRE-kraft, fordi kunstneren og se'eren Chris Moes ikke virkede for egen vindings skyld - men tværtom levede og åndede i én for ham højere sags tjeneste.

Til det sidste arbejdede Chris Moes ved staffeliet og drejeskiven - men vel at mærke, ikke for at slå tiden ihjel, men for at fastholde livet i tiden. Jvfr. Franz Werfel's statement: »Kunsten er ikke tidsfordriv - men dødsfordriv«.

Da jeg i Kina blev gjort bekendt med keramik fra 4.000 år før Kristus, slog det mig, at Chris Moes ville have elsket at se disse enkle

og anonyme potter og skåle - at han ville ha' beundret al denne tidløse skønhed, som han jo »i forvejen« selv var i familie med.

Østhimmerlands Kunstforening KILDEN, havde vi den glæde og ære, at Chris Moes - omend utvivlsomt modvilligt - accepterede, at blive hædret som kunstforeningens æresmedlem!

Vi mindes med tak, de glade og givende stunder vi fik lov til at opleve sammen med Chris Moes og hans Hørle.

Minder, der indgår som uforglemmelige dele af vort billede af verden... en verden, der til gengæld betragtede beskueren - og så lige durk igennem én - med et par milde med stærke øjne.

Æret være Chris Moes' minde!
Teddy Teirup
Østhimmerlands Kunstforening